

Nico Riemersma hangt de toga aan de kapstok

Op 1 september a.s. neemt ds. Nico Riemersma afscheid als predikant van de Bosbeskapel. Officieel gaat hij per 1 oktober met vervroegd emeritaat. Valt hij dan in een leeg gat en gaat hij achter de geraniums zitten?

Wat hij na 1 oktober gaat doen, weet Nico al wel: zangles nemen, een cursus boekbinden volgen en Italiaans leren. Degene die hem kent, weet ook dat hij nog een aantal boeken wil schrijven, in elk geval één over een serie wonderverhalen in Lucas 8,22-9,17 en nog één met daarin *alle* wonderverhalen in Lucas.

Als hij nog eens met Lucas zou kunnen praten, zou hij hem nog wel een aantal vragen willen stellen over de verhalen die alleen Lucas heeft, het zgn. *Sondergut*. Komt dat *Sondergut* uit zijn eigen koker? Wat wil Lucas met deze verhalen aan de bestaande overlevering toevoegen?

Het is niet vreemd dat de Bijbel bij Nico in de boekenkast een centrale plaats inneemt. Hij heeft thuis heel wat boeken staan over Oude en Nieuwe Testament: op zijn studeerkamer, op de overloop en in de logeerkamer. Een e-reader vindt hij maar niets; je moet een boek in je hand kunnen nemen. Hij heeft voor zijn promotieonderzoek ook vele uren in de Koninklijke Bibliotheek doorgebracht. De liefde voor het Boek en de boeken heeft hij – zo zegt hij – van zijn moeder, die bibliothecaresse is geweest. Het is een functie die hij best nog eens zou willen uitoefenen.

Als je hem naar een onbewoond eiland zou verbannen, zou hij de volgende drie boeken meenemen: de Bijbel, *Als de goden zwijgen* van K.H. Miskotte en het verzameld werk van de dichteres Ida Gerhardt. Natuurlijk stopt hij dan ook enkele cd's met muziek van Bach in de koffer (die – denk ik – altijd te klein zal zijn).

Tijdens zijn predikantschap – eerst in Lekkerkerk en daarna sinds oktober 1991 in Den Haag – heeft hij zich in het bijzonder toegelegd op de exegese (= het uitleggen van de Bijbelse verhalen) met het oog op de zondagse eredienst en het leerhuis. Mensen vatten de betekenis van de verhalen vaak niet en vragen zich af wat zij er in de 21^e eeuw mee moeten. Nico ziet het als een uitdaging en taak mensen mee te nemen en met hen op zoek te gaan naar de hedendaagse betekenis. In deze tijd zijn de mensen vaak op zoek naar zingeving en er is veel op de markt (zen meditatie, yoga e.d.), maar Nico wil dicht blijven bij de opdracht het evangelie te verkondigen en mensen de waarde van de verhalen te laten ontdekken.

In de afgelopen maanden heeft hij dit in een aantal diensten proberen te doen aan de hand van de kunst. Schilders als Rembrandt werden in de 17^e eeuw al geïnspireerd door de Bijbel en schilderden, etsten en tekenden bijbelse taferelen zoals het verhaal van de barmhartige Samaritaan of de verloren zoon.

Nico zal zich echt niet vervelen na 1 oktober 2019. Natuurlijk wil hij ook andere dingen doen dan boeken en artikelen schrijven. Met zijn vrouw Mirjam bezoekt hij graag musea. Bij gelegenheid van zijn 65^e verjaardag op 11 juni jl. kreeg hij van haar een leuk cadeau: een bezoek aan de stad München, dat vele prachtige musea kent. Er is dus geen tijd om achter de geraniums te zitten. Nico heeft het te druk om niets te doen.

Voorafgaand aan het gesprek zijn we op zijn studeerkamer en op de overloop geweest, met vooral boeken over het Nieuwe Testament. Na afloop van het gesprek gaan wij nog even naar de 3^e verdieping om de boeken over het Oude Testament te bekijken. Ze staan in de logeerkamer, want ergens anders was geen plek meer. Als wij naar de deur lopen, vraag ik wat hij met de boeken gaat doen als hij gaat verhuizen. 'Nou, de eerste 10 jaar verhuizen we niet, als het aan mij ligt, en dan zien we wel', zegt Nico. Ja, verhuizen zal wel een dingetje worden. Zijn vrouw, Mirjam, glimlacht en denkt hier het hare van. Volgens mij zal Nico altijd een boekenwurm blijven. Nico, het ga je goed en blij schrijven!

Christiaan Scheen

Dit interview verscheen in het kerkblad van de Protestantse Wijkgemeente Den Haag-Zuidwest, *Samenklank* 7/1 (2019), 1.